

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 765/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obce [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Krmanova 862/16, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 417/2012 z 12. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 417/2012 z 12. septembra 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [v právnom postavení žalobkyne v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 44/2012, následne v dôsledku podaného odvolania na krajskom súde pod sp. zn. 2 Co 417/2012 a v dôsledku podaného dovolania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Cdo 145/2015, pozn.] bola účastníčkou konania o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi ňou ako žalobkyňou a [REDAKOVANÉ] ako žalovaným formou notárskej zápisnice č. N 426/98, Nz 412/98 z 2. septembra 1998, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v k. ú. [REDAKOVANÉ] diel 3 s výmerou 1980 m² a diel 6 s výmerou 1493 m² v celosti, ktoré tvoria časti parcely [REDAKOVANÉ] - orná pôda podľa zamerania geometrickým plánom [REDAKOVANÉ]

3. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti posudzovanej veci uvádza, „... dôvodom podania žaloby bola absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy vyhotovenej formou notárskej zápisnice N 426/98, Nz 412/98 zo dňa 2.9.1998.

Starosta obce [REDAKOVANÉ] predmetné nehnuteľnosti odpredal bez predchádzajúceho kladného rozhodnutia obecného zastupiteľstva na ich odpredaj.

Tým, že obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovoprávnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho úkonu.

Majetkovoprávny úkon, o ktorom rozhoduje obecné zastupiteľstvo a ktorý urobil len starosta bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva nezaväzujú obec, pretože tu chýba prejav vôle obce. Starosta obce nemohol urobiť bez prejavu vôle obce majetkovoprávny úkon, ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazať ním obec, pretože mu k tomu zákon o majetku obcí s príslušnými predpismi nedáva oprávnenie a preto právny úkon bývalého starostu nevyvolal právne účinky. ...

Okresný súd Rožňava rozsudkom č. k. 10 C 44/2012-46 zo dňa 5.9.2012 žalobu žalobkyne zamietol a... svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k schváleniu odpredaja pozemku žalovanému došlo na zasadnutí OZ dňa 30.10.1997 alebo dňa 28.11.1997, a preto kúpna zmluva uzatvorená

medzi žalobcom a žalovaným je platná. A pokiaľ tento odpredaj nie je obsiahnutý v zápisnici zo dňa 30.10.1997 alebo 28.11.1997, je možné z toho vyvodit', že išlo o nedôsledný záznam zo zasadnutia v lepšom prípade, v horšom prípade o manipuláciu s uvedenou zápisnicou...

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2 Co 417/2012-71 zo dňa 12.09.2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Rožňava a ... v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver. Uviedol, že správne, výstižne a presvedčivé sú aj dôvody rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal aj odvolací súd.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žaloba je nedôvodná, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že nehnuteľnosti boli žalobcom žalovaného odpredané po predchádzajúcom prejednaní a po schválení tohto odpredaja.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu, že sa jej ako účastníkovi konania postupom Krajského súdu v Košiciach, ako aj Okresného súdu Rožňava odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP). V odvolaní uviedla, že rozhodnutia oboch súdov sú z hľadiska obsahu ich odôvodnenia, ako aj použitia platnej právnej úpravy nepreskúmateľné a preto je toho názoru, že sú dané všetky tri dôvody obsiahnuté v § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ OSP, na odôvodnenie dovolania...

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29.02.2016 dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu, že dovolanie nie je podľa § 238 OSP prípustné, nebola preukázaná žalobkyňou tvrdená procesná vada v § 237 písm. f) OSP a v dovolacom konaní nevyšli najavo iné vady uvedené v § 237 OSP. Uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 23.03.2016.“.

4. S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu sťažovateľka následne spochybňuje správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu v rozsudku č. k. 10 C 44/2012-46 z 5. septembra 2012, ako i krajského súdu v napadnutom rozhodnutí a je toho názoru, že „... nesprávnosť skutkových zistení, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci spolu s arbitrárnosťou rozsudku krajského súdu a s ústavne nesúladným výkladom aplikovanej právnej normy okresným súdom a následne krajským

súdom, je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd)“.

5. S ohľadom na nosnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, a teda tvrdené pochybenia všeobecných súdov pri vykonaní a následnom vyhodnotení dokazovania v prerokúvanej právnej veci sa sťažovateľka domnieva, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, vzhľadom na čo žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré následne zruší a prizná jej úhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

9. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. (čl. 46 ods. 1 ústavy).

10. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

13. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred krajským súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky týkajúce sa preskúmania platnosti, respektíve neplatnosti kúpnych zmlúv.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (vrátane rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 44/2012-46 z 5. septembra 2012, pozn.) s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení toho času platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku týkajúceho sa mimo iného i dokazovania, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy. Zistené skutočnosti preto vylučujú prijatie záveru o svojvoľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

14. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s okresným súdom vykonaným dokazovaním a následne i s na to nadväzujúcim krajským súdom vysloveným právnym názorom.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 44/2012-46 z 5. septembra 2012 (ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky, pozn.) nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľkou v petite označeného základného práva (bod 5).

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd.

V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany krajského súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„Odvolací súd po preskúmaní veci v súlade s ustanovením § 212 ods. 1 OSP, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žaloba je nedôvodná, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že nehnuteľnosti boli žalobcom žalovanému odpredané po predchádzajúcom prejednaní v obecnom zastupiteľstve

a po schválení tohto odpredaja. Tento záver nepochybne vyplýva z výpovedí svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Svedok [REDACTED] a [REDACTED] si nepamätali, či predmetom prejednávania boli aj nehnuteľnosti pri čerpacej stanici. Iba svedok [REDACTED] vypovedal, že počas jeho pôsobenia sa neprejednával a neschválil odpredaj nehnuteľnosti pre žalovaného pri čerpacej stanici. Tento svedok je aj podpísaný na zápisnici o zasadnutí obecného zastupiteľstva zo dňa 30.9.1998, v ktorej na 3 strane je konštatované, že sa prejednáva odpredaj pozemkov pri Čerpacej stanici, ktorý už bol prejednaný a schválený na zasadnutí obecného zastupiteľstva v mesiaci novembri 1997, pričom na poslednej 4 strane tento svedok zápisnicu aj podpísal.

Za týchto skutkových okolností, pokiaľ aj sa javia určité nedostatky v súvislosti s vyhotovovaním zápisnice zo zasadnutia obecného úradu, prípadne vyhotovovaním uznesení schválených na jednotlivých zasadnutiach možno konštatovať, že zo všetkých dôkazov vyhodnotených vo vzájomnej súvislosti a to jednak z písomných dokladov, ako aj zo svedeckých výpovedí členov obecného zastupiteľstva v rozhodnom období možno uzavrieť, že odpredaj pozemkov žalovanému, a to aj včítane pozemkov pri čerpacej stanici bol prejednaný na obecnom zastupiteľstve a odpredaj žalovanému bol aj schválený. Samotná skutočnosť, že zápisnice, resp. uznesenia zo zasadnutia obecného zastupiteľstva neobsahujú jasné a zreteľné formulácie o tom, že ktorý pozemok bol prejednaný a akým spôsobom hlasovaním bol jeho odpredaj schválený, či neschválený, nemôže byť na ujmu žalovanému.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. “

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia okresného súdu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia okresného súdu (rozsudku č. k. 10 C 44/2012-46 z 5. septembra 2012, pozn.).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je celkom zjavne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho

dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarováný prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia ústavný súd hodnotí krajským súdom predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd taktiež záverom poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Splnomocnenie doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo i vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016